

kalma volt beszélgetést folytatni a távozó postafőnökkel, aki a következőket mondta:

— Amidőn Szegedről eltávozom, örömmre esik itteni tapasztalataimat ebben az egy mondatban elmondani: tisztességesebb, törvényeket és szabályokat ismerőbb publikum kevés van az országban olyan, mint Szeged intelligens közönsége és a kereskedő világ. A szegedi földműves nép is magasabb műveltséggel bír itt, mint sok más helyen és ittműködésem alatt ezekkel sem volt kellemetlenségem. Nagyon megszerettem a szegedieket és igazán nehezemre esik ebből a kedves városból eltávoznom.

Városi gazdaszól esküdszéki tag.

— Nyílt levél a polgármesterhez. —

Nagyságos királyi tanácsos, polgármester ur, ugy szeretném, ha illő reverenciával írodnék ez a néhány sorom mindvégig. Nehéz dolog lesz. Azt hiszem, szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy a közügyeknek buzgó és törhetetlen szolgálója, a magam megélhetésének pedig éjt-napot dolgozó robotosa vagyok. Társadalmi, etikai és gazdasági véleményem, hogy minden embernek értékét végzett munkájának minősége és mennyisége adja meg és minél kevesebb valakinek munkájában a kvalitás, annál többet kell nyújtania a kvantitásból. Mély szomorúsággal látom ilyen körülmények között, hogy a városnak Nagyságod böles és példás munkássága vezetése alatt álló tisztikarában mindig akadnak olyanok, akik megfélemlenek arról, hogy a város törvényhatósága a legkisebb pozícióba is azért választotta őket, mert szükség van azon a helyen munkásságukra.

Nagyságod nagyon jól tudja, hogy megboldogult Szilágyi Dezső jóvoltából a múlt évszázad vége felé megkonstruálta a törvényhozás a legujabb állampolgári kötelességet: az esküdszéki tagságot. Mindnyájan, akik az esküdtbírák padjára kerülünk, nagy önfeláldozással teljesítjük ezt a kötelességet, mert elvon bennünket napi munkánktól, arról a pozícióról, amelyen való állandó munkálkodás fontos, mert kenyérkérdés és sokszorosan fontos, ha közügyek szolgálatával kapcsolatos. És azért okosan rendelkezik a törvény, amikor újból való kísorsolás esetén mentességet biztosít az olyan esküdtnek, aki már abban az évben teljesített esküdszolgálatot.

De ugy látszik — minthogy az esküdszolgálatra hivatott emberek többsége mégis csak *lelküismeretesen* szeret kenyérkeresete után nézni — nagy szükség van az esküdttekre. Ép azért ma reggel is, mint bizonynyal más alkalmakkor is, két iv várta az esküdtteket tanácskozó szobájukban. Az egyiknek szó szerint való szövege ez:

Alulírottak kijelentik, hogy a törvényes mentességet nem veszik igénybe, napidijjaik megállapítását azonban kérik: vagyis: szolgálni akarnak és költségeik megállapítását kérik.

Ezt az ívet ketten irták alá. Nagyságos uram. Az egyik egy borbély, Zboray Miklós, a másik a városi segédgazdász, Balázs Mihály.

Lehet, hogy olyan emberek számára, akiknek nincs jobb, hasznosabb és sürgősebb dolguk, eléggé nivós szórakozás a sokszor érdekes tárgyalások végighallgatása és édes kereset az a négy korona, amit napidijul kapnak az esküdttek. De ugy tudom, hogy a városi segédgazdászoknak a hivatalában is akadna dolga és hogy őt nem azért választotta meg és fizeti a város, hogy *önként és szándékosan vállalt egyéb foglalatosságok miatt hetekig minden bizonynyal, de esetleg hónapokig távol legyen kénytelen maradni hivatalától*. Amig a törvény erejénél fogva hivnak valakit, rendben van, amikor a köztiszt-

viselő önként megy, fölkinálkozik, tudatosan és bűnösen mulasztja el hivatalos kötelességeinek teljesítését.

Mély tisztelettel ajánlom ezt a legujabb jelenséget Nagyságod figyelmébe. Emberek, akiknek üzletük, vállalatuk, állami hivataluk van, boldogok, ha még olyan nagyhivatású szolgálat sem vonja el őket kenyértadó foglalkozásuktól, mint az esküdtbíráskodás. Megengedhetlennek tartom, hogy a városi tisztviselő ily vakmerően merjen kacérkodni hivatalos kötelességeivel.

Egy esküdt.

Szeged várostól segítséget kér a SzAK.

(Saját tudósítónktól.) A Szegedi Atlétikai Klub az elmúlt héten fontos lépést tett a Szegeden uralkodó mostoha sportállapotok megszüntetésére. Küldöttségileg kereste föl Szeged kitűnő polgármesterét, memorandumot nyújtva át neki, melyben kifejti a jelenlegi viszonyok tarthatatlanságát és támogatást kér Szeged szabad királyi várostól, hogy az évek óta huzódó tribün-kérdést megoldhassa és pályáját a modern kor igényeinek megfelelően felszerelje. A küldöttség biztató ígéretet kapott, a legmesszebbmenő támogatást ígérték nekik.

Ezt az ígéretet mi most kötelezőnek vesszük, mert lehetetlen elhinnünk azt, hogy Szeged város továbbra is azzal a közönnnyel viseltessék ily nemes ügy iránt, mint amilyennel viseltetett eddig éveken keresztül. Nagyra vagyunk a kulturánkkal, pedig ez mindaddig hiányos, amig annak egyik legfontosabb tényezője, a sport hiányzik belőle. Bár van itt több sportegyesület is, sőt akad közöttük olyan is, amelyik működik, de ha valahol, az ország bármely részén a sportolók összegyűlnek, hogy nemes verseny keretében küzdjenek az elsőségért, bizony szomoruan olvassuk a lapokban mindenféle egyesület versenyzőjét, csak épen szegediét nem. Pedig Szeged város falai között is nevelnek három-négyezer ifjút, akik közül néhány száznak erős, acélos izmai is vannak és akik, ha alkalmas pálya és felszerelés hiányában elvesztik a kedvüket és a sport számára legtöbbször végleg elvesznek.

Még az annyira kedvelt szabadtéri sporttal, a footballal is így vagyunk. Ezt a Magyarországon olyan népszerű sportot Szegeden eddig egyetlen egyesület, a SzAK művelte, de a klub anyagi helyzete oly kedvetlen, hogy fejlődésre — segítség nélkül — itt sem lehet számítani. Egy kis jóakarattal, egy kis áldozatkészséggel a haladás mily szép útjára lehetne terelni ezt az agilis egyesületet. A művelt, nyugati kulturáriumokban óriási súlyt helyeznek a sportra. Száz ezreket költenek el évenként a sportszerű nevelésre és ezzel annyira előre viszik a testedzést, hogy e támogatás által elért eredmények minden szónál ékebben beszélnek. Meg van ez Magyarországon is, de sajnos, csak a főváros kapja az államtól az évi segélyeket. A vidék nem kap semmit. Pedig, ha szemügyre vesszük azokat a tényezőket, melyek a mult nyáron oly hatalmasan előre vitték a sportot, különösen az atlétikában, lehetetlen, hogy szemünkbe ne tűnjék, miszerint a jelenlegi kitűnő atlétáink jórésze a vidék versenyein tűnt fel.

A körülöttünk fekvő városokban, mint Aradon, Temesváron, Szabadkán, Nagykinán fejlett sportélet van. E városok sportegyesületei szintén fordultak segélyért városuk tanácsához és meg is kapták azt. Arad, ahol több mint tíz sportegyesület működik, még új pályát is épített egyik klubjának, így adván nemes sport szeretetének fényes bizonyosságát. Mily büszkén hirdetnők mi is, hogy Szeged város sem maradt el e tekintetben a többi kisebb várostól, hogy nekünk is lehetővé tették, hogy fejlődünk, hogy haladjunk.

Épen a SzAK az, amelynek itt az ország szívében fontos kulturmissziót kellene teljesíteni. Tanítani az ifjuságot a sportnak áldást hozó kultiválására, amely még szerény keretek között is meghozná a maga gyümölcsét. Nem tudjuk tehát eléggé hangsúlyozni azt, hogy Szegednek a többi várostól elmaradni nem szabad. Minden erőnkkel küzdenünk kell, hogy Magyarország vidéki sportját Szeged is méltóan képviselje és a SzAK-nak ez a nemes küzdelme az, amely hisszük, hogy visszhangra fog találni a város tanácsánál. Hisz olyan keveset kér ez a támogatásra igazán rászoruló egyesület, hogy annak megtagadása nemcsak a tanácsra, de Szeged város egész közönségére szegyen volna és szomoruan látnók a többi városuk által segélyezett egyesületeket, akik a biztos fejlődés medrében haladva évenként több országos, sőt nemzetközi versenyeket rendeznek óriási sikerrel. Akik atlétáik működését honorálni tudják és felmutatnak olyan eredményeket, melyek alapján Magyarország sportját még a külföld előtt is méltóan reprezentálják. Mi szegediek fájó szívvel nézzük mindezt, nem azért, mert a többi városnak ily kitűnő fiai vannak, hiszen arasson akármelyikük is diadalt, nekünk magyaroknak szerzi a dicsőséget, hanem igenis az tölt el bennünket keserű érzéssel, hogy Szegednek nincsenek ily fiai.

A SzAK, midőn Szeged minden szépet és hasznosat ápoló polgármesterének a kezébe tette le sorsát, nagy forduló pont elé jutott. Bizton reméljük, hogy kérésüket a legnagyobb jóakarattal fogják támogatni és ha megadják a módot arra, hogy ezután a SzAK a legmagyarabb város nevéhez méltóan szerepeljen, akkor nem sok idő kell ahhoz, hogy Szeged, mint már annyi sok másban, a sportban is első helyen legyen.

Hurcolkodás a városházán.

— Költöznek a hivatalok. —

(Saját tudósítónktól.) Régi panasz már, hogy a városháza és a bérház helyiségeiben a hivatalok nem férnek el. Mindenféle megoldási terv megvalósítására történtek már lépések, az utóbbi időben mindegyre sürgetőbbé vált már a második városháza fölépítésének a kérdése, amelyre nézve Bokor Pál polgármester-helyettesnek a javaslata a legmegfelelőbb. Ezt a javaslatot annak idején a Délmagyarország részletesen ismertette is, megírtuk azzal kapcsolatban, hogy a városi adminisztráció érdekében sürgősen kell valamit tenni, hogy a mai helyzet megszűnjön, azonban épen a városi adminisztráció lassúsága oka annak, hogy a szép eszme ma még nagyon kezdetleges stádiumban van és a kivitelre egyáltalában nem érett meg.

Ezidőszert tehát ideiglenes intézkedésekkel iparkodnak segíteni a helyzetet. Az első intézkedés az volt, hogy az árvaszéket, amely már semmiképen sem tudott elférni a bérházban, kitelepitették. A Kiss D.-palotában bérelt a város új helyiséget az árvaszék részére, amely itt kényelmes otthonra talált. Az átköltözés még a mult esztendőben megtörtént és az árvaszék régi helyiségét azóta kitararoztatta a város.

Most, hogy az átalakítási munkálatokkal elkészültek, megtörténtek azok a nagyobb hivataláthelyezések, amelyeket már régóta tervbe vettek. Pálffy József dr árvaszéki elnök szobájába Gadl Endre dr közművelődési tanácsos költözött, aki a mult héten gyógyult föl betegségéből és átvette hivatala vezetését. Ferenczy Béla árvaszéki jegyző helyiségét Bárdoss Béla tanácsjegyző vette át. A közművelődési ügyosztály mellett nyert elhelyezést a vegyvizsgáló hivatal is, itt van Csonka Ferenc városi vegyész hivatala, amely a régi iparhatóság helyiségeiben talált otthont. Az iparhatóság részére az árvaszék helyiségéből szakítottak ki két szobát Fodor Jenő kapitány részére. Meg kell említeni, hogy mind a három hivatal helyiségeit átfestették, ki-